

Goed gedaan Adriana!

Het is zondagochtend, vrij vroeg. En hoewel ik het nog niet beseft, ga ik vandaag erg blij zijn 'in een nimmer slapende wereldstad' te wonen.

Zelf slaap ik nog half als ik in de keuken een beker uit het bovenkastje wil pakken en ontdek dat dat niet kan. Het kastdeurtje opent niet goed: het botst tegen de plank er vlak voor.

Huh, denk ik nogal duf: Hoe? Wat? Waarom? Wat is er mis met de plank? Ik bekijk de plank, maar die hangt daar prima te hangen, niets mee mis. Toch komt het deurtje er niet meer langs. Ehm? Het kastje dan. Zou het kastje wellicht overhellen of zoiets?

Er loopt geen muur recht in mijn huis, dus, OK: dat klinkt logisch: eens zien, kan ik het kastje niet gewoon naar naar achteren duwen? Ik probeer het voorzichtig... heb ik dit goed bedacht?

Het kastje gaat moeiteloos achterwaarts en het deurtje kan weer open. Briljante deductie, complimenteer ik mijzelf, al beker grijpend. Maar een domme handeling, zo blijkt. Vrijwel geluidloos en onverwacht soepel valt het hele kastje nu op me toe.

Het is best verrassend hoeveel glaswerk, oven-schalen en ander breekbaar spul in een moment van onoplettendheid over je heen kunnen vallen. Lastig ook om dat net opengekregen deurtje nu weer snel te moeten sluiten: naast de verschoven kastinhoud zit die verhipte plank weer in de weg! Bovendien ben ik er nu niet meer met het simpelweg naar achteren duwen van het geheel: ik moet alles nu ook omhoog blijven houden!

Penibele situatie!

Best zwaar zo'n kastje.

Ik sta enkeldiep in gebroken glas, scherven aardewerk en 'boodschappen die ik nog op zou bergen' te bedenken dat ik echt serieus eens iets aan mijn ontbrekende armspierkracht moet doen (hoe lang houd ik deze patstelling in hemelsnaam vol?).

Het lijkt me daarbij ook nu weer onmetelijk praktisch om 10cm langer te zijn. Om het er nog maar helemaal niet over te hebben dat het weer eens wezenlijk onhandig is dat ik alleen woon; vandaag geen afspraken heb en de voorkeur op de ketting zit. Wat te doen?

Gelukkig ben ik frappant flegmatisch geworden in de acceptatie van sommige gebeurtenissen: ik kan deze pose niet oneindig vol houden; ik zal moeten loslaten. En dat doe ik. Terwijl ik tegelijkertijd probeer om handig achteruit te springen, weg van het glas en aardewerk rond mijn voeten, en weg van het kastje zelf en alles wat er nog uit zal vallen.

Ongelovelijk genoeg komt het kastje - ondanks mijn loffelijke vluchtpoging - uiteindelijk niet echt naar beneden. Zowel de plank, een waterleiding, als een net opnieuw (!) vastgeschroefde keukenrolhouder vlak onder de kast, hinderen de val halverwege. Een nog niet eerder ontdekt voordeel van mijn klein-formaat keuken beseft ik opeens: Er is niet genoeg open ruimte voor het hoekkastje om met enig fatsoen in te vallen! Wat geweldig praktisch! Dat had ik niet aan zien komen!

Desalniettemin bouw ik in no time een stut-tende constructie op het aanrecht, recht onder het kastje, bestaande uit twee uitklap-opstapkrukjes (misschien is het toch wel handig dat ik niet 10 cm langer ben?), een toevallig gisteren aangeschaft groot dienblad en een grote stapel boeken. Zo'n keukenrolhouder is immers niet gebouwd op het gewicht van een volgestouwde keukenkast! En wat als ook die plank het opeens begeeft onder de druk van het er tegen vallende gevaarte?

Na dit blijk van verantwoordelijkheid en logisch denken (ja: ik ben wakker nu!) ga ik dan eindelijk maar eens ontbijten. Je kan maar beter goed voor jezelf zorgen als je op een zondag in Amsterdam de winkels moet afstruinen voor vervangende huisraad!

